

Sygn. akt I ACa 885/13

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dariusz Kłodnicki (spr.)
Sędziowie:	SSA Tadeusz Nowakowski SSA Janusz Kaspryszyn
Protokolant:	Justyna Łupkowska

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2013 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **M. T.**

przeciwko **T. S.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 24 kwietnia 2013 r. sygn. akt VI GC 170/12

**1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Opolu w dniu 21 czerwca 2012 r. w sprawie o sygn. akt VI GNC 117/12 w całości i zasądza od pozwanego na rzecz powoda 218.700,14 (dwieście osiemnaście tysięcy siedemset 14/100) złote wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi do dnia zapłaty od:**

**- kwoty 11.592,75 zł od dnia 27 lipca 2011 r.,**

**- kwoty 17.349,15 zł od dnia 23 sierpnia 2011 r.,**

**- kwoty 70.602 zł od dnia 24 września 2011 r.,**

**- kwoty 72.659,17 zł od dnia 25 października 2011 r.,**

**- kwoty 46.497,07 zł od dnia 5 stycznia 2012 r.,**

**oddalając powództwo w pozostałym zakresie, oraz zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.959 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,**

**2. oddala dalej idącą apelację,**

**3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

## UZASADNIENIE

M. T. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, domagając się nakazania T. S., aby zapłacił na jego rzecz 219.327,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od należności cząstkowych składających się na tą kwotę (w wysokości i w terminach szczegółowo w nim opisanych) oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powództwa podniósł, że dochodzona należność obejmuje przysługujące mu wynagrodzenie za świadczone przez niego na rzecz pozwanego usługi, objęte fakturami złożonymi wraz z pozwem, które dotychczas nie zostały uregulowane, mimo upływu terminu do ich zapłaty.

W dniu 21.06.2012 r. Sąd Okręgowy w Opolu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym – sygn. akt VI GNc 117/12, zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł przeciwko niemu zarzuty domagając się jego uchylenia i oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu.

W ich uzasadnieniu przyznał, że powód wykonywał prace, które opisał w uzasadnieniu pozwu, jednocześnie zaprzeczając, aby zawierał umowę na ich realizację, czy też kogoś do jej zawarcia upoważnił. Na wypadek braku uznania powyższego argumentu zakwestionował, aby roszczenie było uzasadnione, co do wysokości, podnosząc w szczególności, iż zawyżona została liczba godzin, za które powód domaga się zapłaty, przy czym osoby, które potwierdzały ich ilość nie były do tego przez niego upoważnione. Ponadto zaprzeczył, aby powód świadczył usługi ładowarką, w zakresie objętym fakturą nr (...) z 01.08.2011 r. oraz koparką i samochodem, w zakresie objętym fakturą nr (...), wskazując, że brak jest raportu pracy tego sprzętu. Odnośnie płatności faktury nr (...) podniósł, że zostały w niej wliczone również godziny postoju. Zarzucił również, że faktury wystawione na jego rzecz zostały odebrane przez P. K., który nie był do tego upoważniony.

Wyrokiem z dnia 24.04.2013 r., sygn. akt VI GC 170/12, Sąd Okręgowy w Opolu utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany przez ten Sąd w dniu 21.06.2012 r. pod sygn. akt VI GNc 117/12.

W motywach niniejszego rozstrzygnięcia, opartych na ustaleniach faktycznych k: 255 – 257, Sąd I Instancji wskazał w pierwszym rzędzie, że przeprowadzone postępowanie dowodowe, w tym zeznania świadków oraz zeznania samego pozwanego pozwalają na przyjęcie, że P. K. był przez niego umocowany do zawarcia z powodem umowy, w oparciu o którą dochodzi on roszczeń objętych żądaniem pozwu oraz do negocjowania sposobu wyliczenia wynagrodzenia poprzez określenie stawki godzinowej pracy sprzętu przy tym wykorzystywanego.

W dalszej części uzasadnienia dokonał oceny, że pozwany miał pełną świadomość faktu, iż powód wykonywał na jego rzecz zleczone mu prace oraz tego jakie były pierwotnie ustalone zasady rozliczeń, w szczególności mając na uwadze, że przyjął on faktury wystawione przez powoda, ze stawką godzinową i częściowo je uregulował. Za wiarygodne uznał również twierdzenia powoda, odnośnie ilości godzin świadczonych przez niego usług w ramach umowy łączącej strony, w zakresie objętym żądaniem pozwu, mając na uwadze, że wynikają one z raportów pracy sprzętu, które były weryfikowane przez kierownika budowy.

Sąd I instancji wskazał ponadto, że nie dowodzi zasadności zarzutu pozwanego, o braku podstaw do żądania zapłaty za świadczone na jego rzecz usługi transportowe to, iż na dowodach WZ wystawianych przez podmiot trzeci – D. J. wpisano, że samochody powoda miały przewozić kruszywa na ulicę (...) w G.. Zwrócił przy tym uwagę, w G. nie ma takiej ulicy.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy rozstrzygnął stosownie do jego wyniku.

Pozwany wniósł apelację od niniejszego wyroku i zaskarżając go w całości zarzucił Sądowi Okręgowemu, że przy jego wydaniu dopuścił się:

I. naruszenia prawa materialnego, tj.:

- art. 750 k.c. w zw. z art. 735 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i zobowiązanie pozwanego do zapłaty wynagrodzenia za wykonanie przez powoda umowy, w sytuacji gdy strony umowy nie zawarły, a pozwany wykonywał swoje usługi na podstawie umowy zawartej z inną osobą, tj. R. Ł., partnerem konsorcjum, do którego należał T. S.;

- art. 99 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że pozwany udzielił P. K. pełnomocnictwa do dokonywania w jego imieniu czynności prawnych na placu budowy, w tym zawierania umów i reprezentowania go w stosunkach z osobami trzecimi (kontrahentami), w sytuacji gdy tego rodzaju pełnomocnictwo jest pełnomocnictwem ogólnym, które dla swej ważności wymaga formy pisemnej;

**II. obrazę prawa procesowego, mającą wpływ na wynik sprawy, tj.:**

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy oraz uznanie, że to pozwany zawarł umowę z powodem, w sytuacji, gdy uczynił to partner konsorcjum (...), a także brak ustosunkowania się w uzasadnieniu wyroku do dowodów potwierdzających powyższą okoliczność;

- art. 253 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 6 k.c. poprzez uznanie, że roszczenie powoda udowodnione zostało za pomocą faktur i raportów pracy sprzętu, w sytuacji, gdy powyższe dokumenty jako dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania prawdziwości, a powód wbrew ciężącej na nim powinności procesowej nie wykazał prawdziwości zawartych w nich informacji, mimo, iż pozwany zakwestionował ich prawdziwość;

- art. 227 k.p.c. poprzez dokonanie zmiany postanowienia dowodowego i ostatecznie oddalenie przez Sąd dowodu z dokumentów WZ potwierdzających, że powód w dniach, za które domagał się zapłaty wykonywał usługi na rzecz innego podmiotu na ul. (...) w G., które to dowody pozwany zawnioskował, celem zakwestionowania prawdziwości dokumentów załączonych przez powoda do pozwu;

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez ustalenie treści umowy jaką powód rzekomo zawarł z pozwanym, co do warunków finansowych i zasad rozliczenia według wskazań tachografów z pominięciem przeprowadzonych dowodów, tj. zeznań świadków R. Ł., P. Ł. i P. K., z jednoczesnym zaniechaniem wskazania przez Sąd przyczyn, dla których Sąd na dowodach tych się nie oparł, mimo iż były one spójne i wzajemnie się uzupełniały;

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez zaniechanie wyjaśnienia w uzasadnieniu wyroku dla których Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy pominął zeznania świadków P. Ł. i R. Ł., którzy zaprzeczyli aby to ich podpisy znajdowały się pod raportami pracy sprzętu i zeznania P. K. którzy zeznał, że podpisywał raporty nieuzupełnione o ilość rzekomo przepracowanych godzin;

- art. 233 § 1 k.p.c. w wyniku dowolnego ustalenia, że pozwany upoważnił P. K. do zawarcia w jego imieniu umowy z powodem w sytuacji, gdy fakt ten nie wynika z materiału dowodowego oraz twierdzeniu powoda w tym zakresie zaprzeczył świadek P. K.;

- art. 233 §1 i § 2 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnych ustaleń w zakresie wysokości wynagrodzenia należnego powodowi oraz bezkrytyczną ocenę jego twierdzeń, w sytuacji, w której powód odmówił przedstawienia tarcz tachografów pojazdów, służących weryfikacji wysokości wynagrodzenia, a odmowa dostarczenia powyższych dowodów w sposób znaczący obniża wiarygodności powoda;

- art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy w wyniku nieprzeprowadzenia przez Sąd Okręgowy w Opolu analizy treści raportów pracy sprzętu w celu zweryfikowania ich prawdziwości

i rzetelności oraz w wyniku braku zweryfikowania zgodności raportów z dowodami dostawy WZ, wystawionymi przez Zakład (...), które wskazują że powód obciąża pozwanego kosztami usług wykonanymi poza terenem budowy;

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wniósł o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Ponadto wniósł o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

***W oparciu o materiał dowodowy zebrany na etapie postępowania przed Sądem I Instancji, Sąd Apelacyjny ustalił następujący stan faktyczny:***

Powód świadczył na rzecz pozwanego usługi transportowe, usługi koparką oraz spychanie ładowarką H. urobku na wysypisku. Zostały mu one

zlecone w związku z realizacją przez pozwanego, w ramach konsorcjum z R. Ł., zadania inwestycyjnego na Osiedlu (...) oraz przy ulicy (...) w G.. Funkcję kierownika robót w ramach tej inwestycji pełnił P. K., zatrudniony przez pozwanego na podstawie umowy zlecenia.

To on skontaktował się z powodem, wskazał jakie prace miałyby wykonać oraz uzgodnił stawki godzinowe za prace wykonywane przy użyciu danego sprzętu. Miał on rozeznanie jakie kwoty za godzinę pracy sprzętu będą korzystne finansowo dla pozwanego, albowiem przygotowywał dokumentację do przetargu na wykonanie przedmiotowego zadania. P. K. nie miał upoważnienia pozwanego do zawierania umów w jego imieniu. Przez cały czas trwania inwestycji był on obecny na budowie i podejmował większość decyzji dotyczących harmonogramu prac, wydawał dyspozycje kierowcom ciężarówek oraz operatorowi koparki. Podpisywał również wystawione przez powoda faktury, które następnie przekazywał pozwanemu. Pozwany bywał na budowie sporadycznie.

Odnośnie usług wykonywanych ładowarką na wysypisku, powód poczynił uzgodnienia z R. Ł.. Prace w tym zakresie były nadzorowane przez jego synów P. Ł. oraz M. Ł., prowadzących wraz z ojcem działalność gospodarczą.

Podstawą fakturowania przez powoda świadczonych na rzecz pozwanego usług, były raporty pracy sprzętu zweryfikowane, pod względem prawidłowości ilości wskazanych w nich godzin. Co do prac na wysypisku zostały one zweryfikowane przez M. Ł.. Pozostałe zostały zweryfikowane przez P. K.. Brak było raportu do pracy sprzętu, w zakresie objętym fakturą nr (...).

[**dow.:** zeznanie św. M. Ł. k: 151, P. Ł., R. Ł. k: 209, P. K. – nagranie z rozprawy k. 209-212, zeznania powoda nagrania z rozprawy k: 238].

W dniu 1.06.2011 r. powód wystawił pozwanemu fakturę nr (...), z tytułu świadczonych na jego rzecz usług, na łączną kwotę 36.801,60 zł, w tym z tytułu:

- usług transportowych w wymiarze 159 godz. wg stawki 104,55 zł brutto (85 zł netto) za godzinę,

- usług świadczonych koparką w wymiarze 167 godz. wg stawki 104,55 zł brutto (85 zł netto) za godzinę,

- usług świadczonych ładowarką w wymiarze 17 godz. wg stawki 159,90 zł brutto (130 zł netto) za godzinę.

Należność z tej faktury została zapłacona przez pozwanego w trzech transzach: przelew z dnia 24.06.2011 r. na kwotę 10.801,60 zł, przelewem z dnia 30.06.2011 r. na kwotę 5.000 zł, przelew z dnia 14.07.2011 r. na kwotę 21.801,60 zł.

[**dow.:** w/w faktura. k: 10, raporty sprzętu k: 26, 27, 28, wyciągi z rachunku bankowego k: 13 – 15].

W dniu 5.07.2011 r. powód wystawił pozwanemu fakturę nr (...), z tytułu świadczonych na jego rzecz usług na łączną kwotę 40.565,40 zł, w tym z tytułu:

- usług świadczonych koparką w wymiarze 194 godz. wg stawki 104,55 zł brutto (85 zł netto) za godzinę,
- usług transportowych w wymiarze 194 godz. wg stawki 104,55 zł brutto (85 zł netto) za godzinę.

Na poczet zapłaty tej faktury pozwany w dniu 28.11.2011 r. dokonał wpłaty kwoty 40.000 zł.

[**dow.:** w/w faktura. k: 11, raporty sprzętu k: 29, 30, wyciąg z rachunku bankowego k: 16].

W dniu 5.07.2011 r. powód wystawił pozwanemu fakturę nr (...) na kwotę 11.592,75 zł, z tytułu usług świadczonych ładówką w wymiarze 72,5 godz. wg stawki 159,90 zł brutto (130 zł netto) za godzinę.

Należność wynikająca z tej faktury nie została zapłacona przez pozwanego.

[**dow.:** w/w faktura k. 18, raport pracy sprzętu k. 31].

W dniu 1.08.2011 r. powód wystawił pozwanemu fakturę nr (...), z tytułu świadczonych na jego rzecz usług na łączną kwotę 36.592,50 zł, w tym z tytułu:

- usług świadczonych koparką w wymiarze 173 godz. wg stawki 104,55 zł brutto (85 zł netto) za godzinę,
- usług transportowych w wymiarze 177 godz. wg stawki 104,55 zł brutto (85 zł netto) za godzinę.

Pozwany uregulował tą fakturę w dniu 12.09.2011 r.

[**dow.:** w/w faktura. k: 11, raporty sprzętu k: 29, 30, wyciąg z rachunku bankowego k: 17].

W dniu 1.08.2011 r. powód wystawił pozwanemu fakturę nr (...) na kwotę 17.349,15 zł, z tytułu świadczonych usług ładówką w wymiarze 108,5 godz. wg stawki 159,90 zł brutto (130 zł netto) za godzinę.

Należność wynikająca z tej faktury nie została zapłacona przez pozwanego.

[**dow.:** w/w faktura k. 18].

W dniu 2.09.2011 r. powód wystawił pozwanemu fakturę nr (...) na kwotę 25.743,90 zł, z tytułu usług świadczonych ładówką w wymiarze 161 godz. wg stawki 159,90 zł brutto (130 zł netto) za godzinę.

Należność wynikająca z tej faktury nie została zapłacona przez pozwanego.

[**dow.:** w/w faktura k. 20, raport pracy sprzętu k. 33].

W dniu 2.09.2011 r. powód wystawił pozwanemu fakturę nr (...), z tytułu świadczonych na jego rzecz usług, na łączną kwotę 45.485,40 zł, w tym z tytułu:

- usług świadczonych koparką w wymiarze 203 godz. wg stawki 104,55 zł brutto (85 zł netto) za godzinę,

- usług transportowych samochodem I. w wymiarze 213 godz. wg stawki 104,55 zł brutto (85 zł netto) za godzinę,
- usług transportowych samochodem M. w wymiarze 27 godz. wg stawki 73,80 zł brutto (60 zł netto) za godzinę.

Z raportu pracy samochodu I. wynika, że powód świadczył usługę przy jego wykorzystaniu, w okresie objętym w/w fakturą, w wymiarze 210 godzin. Z raportu pracy koparki wynika, że powód świadczył usługę przy jej wykorzystaniu, w okresie objętym w/w fakturą, w wymiarze 200 godzin. Przy sporządzaniu faktury nr (...), nie odliczono łącznie 6 godzin postoju tych pojazdów.

Należność wynikająca z tej faktury nie została zapłacona przez pozwanego.

[**dow.:** w/w faktura k. 21, raport pracy sprzętu k. 32, 34, 35].

W dniu 3.10.2011 r. powód wystawił pozwanemu fakturę nr (...) na kwotę 25.104,30 zł, z tytułu usług świadczonych ładówką w wymiarze 157 godz. wg stawki 159,90 zł brutto (130 zł netto) za godzinę.

Należność wynikająca z tej faktury nie została zapłacona przez pozwanego.

[**dow.:** w/w faktura k. 22, raport pracy sprzętu k. 36].

W dniu 3.10.2011 r. powód wystawił pozwanemu fakturę nr (...), z tytułu świadczonych na jego rzecz usług, na łączną kwotę 47.554,87 zł, w tym z tytułu:

- usług świadczonych koparką w wymiarze 100 godz. wg stawki 104,55 zł brutto (85 zł netto) za godzinę,
- usług transportowych samochodem I. w wymiarze 204,5 godz. wg stawki 104,55 zł brutto (85 zł netto) za godzinę,
- usług transportowych samochodem M. w wymiarze 213 godz. wg stawki 73,80 zł brutto (60 zł netto) za godzinę.

Należność wynikająca z tej faktury nie została zapłacona przez pozwanego.

[**dow.:** w/w faktura k. 23, raport pracy sprzętu k. 37-39].

W dniu 5.12.2011 r. powód wystawił pozwanemu fakturę nr (...) na kwotę 8.234,85 zł, z tytułu usług świadczonych ładówką w wymiarze 51,5 godz.

wg stawki 159,90 zł brutto (130 zł netto) za godzinę.

Należność wynikająca z tej faktury nie została zapłacona przez pozwanego.

[**dow.:** w/w faktura k. 24, raport pracy sprzętu k. 42].

W dniu 5.12.2011 r. powód wystawił pozwanemu fakturę nr (...), z tytułu świadczonych na jego rzecz usług, na łączną kwotę 38.262,22 zł, w tym z tytułu:

- usług transportowych samochodem M. w wymiarze 46 godz. wg stawki 73,80 zł brutto (60 zł netto) za godzinę,
- usług transportowych samochodem I. w wymiarze 333,5 godz. wg stawki 104,55 zł brutto (85 zł netto) za godzinę.

Z raportu świadczonych usług samochodem M., w okresie objętym w/w fakturą wynika, że ich suma wynosiła 150 godz.

Należność wynikająca z tej faktury nie została zapłacona przez pozwanego. [**dow.:** w/w faktura k. 25, raporty pracy sprzętu k. 40-41, 43].

W piśmie datowanym na 25.11.2011 r. skierowanym do powoda,

pozwany wskazał, że uregulowana została należność wynikająca z faktury (...), a w najbliższych dniach ureguluje fakturę nr (...). Odnośnie faktur nr: (...), dotyczących pracy ładowarki hanomag podniósł, że konieczna jest ponowna szczegółowa ich analiza, bowiem wg R. Ł. uzgodnienia dotyczące prac na wysypisku były zupełnie odmienne.

[**dow.:** pismo z dnia 25.11.2011 r. k. 129].

W piśmie datowanym na 16.01.2012 r. skierowanym do powoda, pozwany dokonał własnych wyliczeń, odnośnie świadczonych na jego rzecz usług, wskazując, że:

- z faktury nr (...) uznaje za zasadną kwotę 29.864,40 zł – na jej poczet zaliczona została wpłata dokonana przez pozwanego w wysokości 40.000 zł,
- z faktury nr (...) akceptuje do zapłaty kwotę 8.271,75 zł,
- z faktury nr (...) uznaje za zasadną kwotę 12.690,53 zł,
- z faktury nr (...) uznaje za zasadną kwotę 27.121,50 zł – zapłacona w całości, tj. na kwotę 36.592,50 zł w dniu 12.09.2011 r.,
- z faktury nr (...) uznaje za zasadną kwotę 18.502,28 zł,
- z faktury nr (...) akceptuje do zapłaty kwotę 33.323,16 zł – uregulowanie tej faktury deklarował w piśmie z dnia 25.11.2011 r.,
- z faktury nr (...) uznaje za zasadną kwotę 18.462,30 zł,
- z faktury nr (...) uznaje za zasadną kwotę 35.145,41 zł,
- z faktury nr (...) uznaje za zasadną kwotę 6.066,98 zł,
- z faktury nr (...) uznaje za zasadną kwotę 34.106,06 zł.

Jedynie w przypadku faktury nr (...) pozwany zakwestionował ilość wykazanych w niej godzin, wskazując wykonanie usługi samochodem M.

nie w wymiarze 27 godzin, lecz 24 godzin. W przypadku pozostałych faktur nie kwestionował ilości wykazanych w nich godzin, lecz rozliczenie ich w całości wg stawek podanych przez powoda.

[**dowód:** pismo z dnia 16.01.2012 r. wraz z zestawieniem pozwanego k. 131-142].

W piśmie datowanym na dzień 7.02.2012 r. pozwany poinformował powoda, że dokonał zaksięgowania następujących faktur:

- nr (...) na kwotę 36.801,60 zł brutto,
- nr (...) na kwotę 40.564,40 zł brutto,
- nr (...) na kwotę 11.592,75 zł brutto,
- nr (...) na kwotę 36.592,50 zł brutto,
- nr (...) na kwotę 17.349,15 zł brutto.

[**dow.:** pismo pozwanego z 7.02.2012 r. k: 130].

Po dokonaniu analizy wystawionych przez powoda faktur pozwany chciał dokonać zmiany sposobu rozliczenia i w tym celu zażądał od powoda przedstawienia tachografów. Ilość rzeczywiście wykonanych kursów stanowiłaby, w jego ocenie podstawę do rzetelnego wyliczenia należnego powodowi wynagrodzenia.

[**dow.:** pismo z dnia 7.02.2012 r. k. 130, zeznania pozwanego – nagranie z rozprawy k. 240].

Powód nie przedstawił tachografów żądanych przez pozwanego.

[okoliczność bezsporna]

Na dowodach WZ wystawionych przez D. J., prowadzącą Zakład (...) i przeróbki Kruszyw naturalnych w G. wystawionych w dniach 3, 7, 9, 13, 15, 16, 23, 28 i 29 września 2011 r. zostało wpisane, że odebrana w tych dniach samochodami powoda ziemia, piasek i pospółka, miały zostać dostarczone na ulicę (...) w G.. Powód nie realizował przewozów na tą ulicę, w okresie objętym sporem.

[**dow.:** dowody wz – k: 221 – 226, zeznania powoda k: 238].

### **Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:**

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie jedynie w niewielkiej części, aczkolwiek z przyczyn zgoła odmiennych od tych, które zostały objęte podniesionymi w niej zarzutami.

Przystępując do szczegółowego omówienia podniesionych w jej ramach zarzutów, w pierwszym rzędzie należy odnieść się do zarzutu naruszenia przez

Sąd Okręgowy art. 328 § 2 k.p.c., mając na uwadze, że jego uwzględnienie czyniłoby bezprzedmiotowym rozpatrywanie pozostałych z nich. Należy przyznać rację skarżącemu, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełnia wszystkich wymogów, o jakich mowa w ramach powyższej regulacji, w szczególności

w zakresie ujawnionych w nim ustaleń faktycznych, które były nader lakoniczne

i ogólnikowe, na tle bardzo obszernego materiału dowodowego zebranego

w toku postępowania przed Sądem I instancji, jak również w zakresie wyjaśnienia

przyczyn, dla których Sąd Okręgowy uznał za niewiarygodne twierdzenia pozwanego, sformułowane zarówno w zarzutach od nakazu zapłaty, jak

i tych, które zostały przez niego podniesione na dalszym etapie procesu. Wbrew stanowisku apelującego, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie są to jednakże braki, które uniemożliwiałyby weryfikację stanowiska Sądu I instancji, które legło

u podstaw jego wydania. Należy mieć na uwadze, że omawiany zarzut może znaleźć uzasadnienie jedynie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny, zrozumienia toku rozumowania sądu, który doprowadził do wydania orzeczenia, gdy sfera motywacyjna pozostaje nieujawniona bądź niezrozumiała lub gdy zawarte w nim rozważania pozostają bez związku z rozpoznawaną sprawą. Tylko, bowiem w takim przypadku uchybienie art. 328 § 2 k.p.c. może być uznane za mogące mieć wpływ na wynik sprawy (vide wyroki SN: z 4.10.2012 r. I CSK 362/11, z 3.10.2012 r.

II PK 64/12, z 18.03.2003 r. IV CKN 1862/00, z 5.10.2005 r., I UK 49/05, postanowienie SN z dnia 21.11.2001 r., I CKN 185/01).

W uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wskazał ustalony przez siebie stan faktyczny, dowody na jakich go oparł, jak również podstawę prawną zawartego w nim rozstrzygnięcia wraz z argumentacją, która pozwala na prześledzenie toku rozumowania, który doprowadził Sąd do jego wydania.



Mając jednakże na uwadze w/w jego braki, Sąd Apelacyjny poczynił własne ustalenia faktyczne, które stanowiły podstawę oceny trafności zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia, na tle zarzutów podnoszonych przez pozwanego, na obecnym etapie postępowania. Zwrócić przy tym należy uwagę, że w zakresie ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, pozwany upatrywał naruszenia powyższej regulacji, jedynie w odniesieniu do analizy treści raportów pracy sprzętu na tle dokumentów WZ wystawionych przez D. J.. Zarzut ten należało uznać za chybiony już z tego powodu, że Sąd I Instancji, w części obejmującej rozważania,

wyjaśnił dlaczego uznał, że te dokumenty nie świadczą o tym, że powód bezzasadnie domaga się zapłaty za zrealizowane na rzecz pozwanego usługi transportowe. Skoro, zatem Sąd ten dokonał oceny, że wpisany w nich adres nie był prawidłowy, bowiem z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikało, że w rzeczywistości transporty te były wykonywane na Osiedle (...),

w zakresie objętym umową stron, przeprowadzenie weryfikacji raportów pracy pojazdów, stanowiących podstawę wystawienia faktur za ten okres, było bezprzedmiotowe. Faktem jest, że jednym z argumentów Sądu było błędne stwierdzenie, że w G. nie ma ul. (...) (vide: [http://\(...\)/ G.](http://(...)/ G.)), co jednakże nie podważa trafności tej oceny. Istotnym bowiem pozostaje to, że zapisy dokonane w tych dokumentach przez osobę trzecią, same przez się nie podważają wiarygodności twierdzeń powoda, że nie świadczył on usług transportowych pod tym adresem, lecz wykonywał te usługi na rzecz pozwanego. Jego wyjaśnienia w tym zakresie, znajdowały potwierdzenie w szczególności w raportach pracy sprzętu, stanowiących podstawę wystawienia faktur z tego tytułu. Wbrew twierdzeniom apelującego, były to dokumenty istotne dla oceny prawidłowości rozliczeń stron, gdyż zawierały precyzyjną specyfikację zakresu zrealizowanych przez powoda na jego rzecz usług w poszczególnych dniach pracy, z wykorzystaniem określonych w nich pojazdów,

a co ważne były one weryfikowane przez osoby sprawujące nadzór robót wykonywanych przez pozwanego i jego konsorcjanta w ramach tej inwestycji.

Za niewiarygodne należało przy tym uznać twierdzenia P. K.,

że raporty te podpisywał, kiedy nie były w nich wskazanych ilości godzin pracy sprzętu. Nie sposób bowiem logicznie wytłumaczyć, dlaczego godził się na taką praktykę w sytuacji, gdy wiedział, że to na ich podstawie powód wystawia pozwanemu faktury, skoro kwitował ich odbiór, a w ich treści każdorazowo wskazane było, jakiego okresu świadczonych usług one dotyczą, przy użyciu jakiego sprzętu usługi te były realizowane i przez ile godzin był on wykorzystywany. Zwrócić przy tym należy uwagę, że pozwany, któremu te faktury były na bieżąco przekazywane wraz z raportami stanowiącymi podstawę ich wystawienia, aż do listopada 2011 r. (czyli przez okres ponad 5 miesięcy od wystawienia pierwszej

z nich) nie wnosił jakichkolwiek zastrzeżeń, ani do takiego sposobu rozliczeń, ani też ilości godzin wykazanych w tych dokumentach. Formulowanie zatem przez niego

po tak długim okresie zarzutu o zawyżeniu tych rachunków, na tej podstawie,

że w dokumentach WZ, o których mowa, wskazany został inny adres dostawy, aniżeli ten pod którym realizowane były przez niego prace nie zasługuje na uwzględnienie. Brak jest przy tym materiału dowodowego, z którego wynikałoby, że w spornym okresie były realizowane jakiegokolwiek prace na ul. (...)

w G., w ramach których powód mógłby wykonywać takie usługi transportowe na rzecz osób trzecich.

Należy w tym miejscu wskazać na bezzasadność twierdzeń apelującego odnośnie naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 227 k.p.c., poprzez dokonanie zmiany postanowienia wydanego na rozprawie w dniu 27.02.2013 r., o dopuszczenia dowodu z tych dokumentów, mając na uwadze, że z akt niniejszej sprawy nie wynika bynajmniej, aby taka decyzja została przez Sąd podjęta.

Wracając do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. należy wskazać,

że w pozostałym zakresie, apelujący upatrywał go w braku wyjaśnienia przez

Sąd I Instancji, czym kierował się uznając za niewiarygodne zeznania świadków R. Ł., P. Ł., P. K. oraz jego samego, które miały potwierdzać trafność podnoszonych przez niego zarzutów, w pierwszym rzędzie odnośnie braku zawarcia między stronami umowy, która mogłaby być podstawą dochodzenia roszczeń objętych żądaniem pozwu, a w dalszej kolejności braku podstaw do uznania tych roszczeń za udowodnione, co do ich wysokości.

Jak wskazano powyżej, uzasadnienie zaskarżonego wyroku również w części obejmującej rozważania nie obejmowało szczegółowego odniesienia się do zarzutów pozwanego oraz dowodów przeprowadzonych na okoliczności je uzasadniające, jednakże stanowisko Sądu Okręgowego, odnośnie braku podstaw do ich uwzględnienia oraz braku wiarygodności zeznań w/w świadków oraz pozwanego, w konfrontacji z dowodami, na których oparł się Sąd ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy nie budziło wątpliwości. Orzeczenie to poddaje się kontroli merytorycznej, o czym świadczy również treść zarzutów podniesionych przez pozwanego w ramach apelacji.

Punktem wyjścia do oceny trafności zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia jest ocena podniesionego przez apelującego zarzutu, co do braku podstaw do uznania, że strony łączyła umowa, w oparciu o którą powód dochodził swych roszczeń.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, należało uznać zasadność jego twierdzeń, co do błędnej oceny Sądu Okręgowego, że P. K. został przez niego umocowany do jej zawarcia. Pozwany w toku procesu konsekwentnie zaprzeczał, aby miał udzielić komukolwiek pełnomocnictwa w tym zakresie, a brak jest dowodów, które świadczyłyby przeciwko temu. P. K. pełniąc funkcję kierownika budowy, odpowiedzialny był za organizowanie pracy w zakresie realizacji inwestycji, przez pozwanego oraz jego konsorcjanta R. Ł., jak również pozyskiwanie wykonawców. Jak wynika z jego zeznań nie był on jednakże umocowany do zawierania z nimi umów o realizację robót. Również z zeznań powoda, nie wynika, aby kwestia upoważnienia P. K. do zawierania umów w imieniu pozwanego, była przez nich poruszana, chociaż niewątpliwie był on już wówczas świadomy na czym rzecz ma świadczyć usługi.

Okoliczność ta nie wpływa jednakże na trafność oceny Sądu Okręgowego, że strony łączyła umowa, z której powód wywodzi roszczenia objęte żądaniem pozwu, z tym, że do jej zawarcia doszło poprzez czynności konkludentne.

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, pozwany w pełni zaakceptował uzgodnienia poczynione przez P. K., jak również swojego konsorcjanta R. Ł., odnośnie realizacji robót w ramach inwestycji, w której występował on w roli generalnego wykonawcy. Świadczy o tym fakt, przyjmowania faktur wystawianych przez powoda w trakcie realizacji umowy,

z których treści wynikało, przez kogo zostały wystawione, z jakiego tytułu, przy wykorzystaniu jakiego sprzętu realizowane były opisane w nich usługi, w jakim wymiarze czasowym w okresie objętym fakturowaniem oraz według jakich stawek były one rozliczane. Ponadto o akceptacji przez pozwanego wszystkich istotnych warunków umowy z powodem, świadczy to, że uregulował on należności powoda wynikające z faktur nr (...), które obejmowały rozliczenie usług świadczonych w zakresie prac realizowanych w ramach tej inwestycji, zarówno na Osiedlu (...) jak i na wysypisku. Co istotne z ich zapisów wynika, że były one zrealizowane przy wykorzystaniu tych wszystkich sprzętów, które były użyte do świadczenia usług, objętych specyfikacją pozostałych faktur złożonych na uzasadnienie pozwu, rozliczanych wg tych samych stawek, przez cały okres umowy.

O tym, że strony były nią związane świadczy również treść pism pozwanego kierowanych do powoda, w okresie poprzedzającym wytoczenie niniejszego powództwa. W szczególności jak wynika z pisma z dnia 25.11.2011 r., pozwany uznał swoje zobowiązanie z faktury nr (...), natomiast odnośnie faktur (...), wskazał, że wymagać będą one analizy, w związku z informacją uzyskaną przez niego od R. Ł. odnośnie odmiennych uzgodnień (k: 130). Wnioskować zatem z jego treści należy, że kwestia łączącej strony umowy nie budziła jakichkolwiek jego wątpliwości, a za wymagającą wyjaśnienia uznawał on wówczas jedynie wysokość zobowiązania z tytułu prac na wysypisku.

Analogiczny wniosek należało również wywieść z pisma pozwanego z dnia 16.01.2012 r. (k: 131-142), w którym wprost wskazał, że „jako lider konsorcjum realizującego przebudowę na ul. (...) w G., sukcesywnie ureguluje skorygowane kwoty na rzecz firmy (...) (powoda), pomimo braku zgody płatnika na wysokość i okres najmu transportu i sprzętu”. Załącznikiem do tego pisma były propozycje korekty faktur wystawionych przez powoda pozwanemu, przy czym

zwrócić należy uwagę, że obejmowały one zarówno te, które zostały przez niego już uregulowane – nr (...) (ostatnia wpłata 14.07.2011 r.), (...) (wpłata 28.11.2011 r.), nr (...), (wpłata 9.01.2012 r.), jak również fakturę nr (...), co do której deklarował zapłatę w piśmie z dnia 25.11.2011 r., oraz wszystkie pozostałe, których dotychczas nie uregulował w jakimkolwiek zakresie – nr (...), nr (...). Na podkreślenie zasługuje to, że pozwany nie dokonał jakichkolwiek wpłat na poczet zapłaty tych faktur, mimo tego, że sam określił akceptowalny przez niego poziom swojego zadłużenia z tego tytułu.

Z kolei w piśmie 7.02.2012 r. pozwany przyznał, że dokonał zaksięgowania faktur wystawionych przez powoda, o numerach: (...), (...), (...), (...) i (...) na łączną kwotę 142.901,40 zł (k: 130).

W ramach tych pism pozwany odniósł się zatem do wszystkich faktur złożonych na uzasadnienia roszczenia objętego żądaniem pozwu, a jego stanowisko w nich wyrażone, pozostaje w rażącej sprzeczności z jego stanowiskiem zajmowanym w toku procesu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w świetle powyższych okoliczności, nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, oczywista bezzasadność zarzutu pozwanego, że nie łączyła go z powodem jakakolwiek umowa, która mogłaby być podstawą dochodzenia roszczeń objętych żądaniem pozwu. Za bezzasadne z tych samych powodów należy uznać również kolejny zarzut, że nie łączyła go umowa, w zakresie prac realizowanych na wysypisku. Wskazać przy tym należy, że bez znaczenia pozostawał wewnętrzny podział zakresu obowiązków przy realizacji niniejszej inwestycji, między pozwanym oraz jego konsorcjantem R. Ł., mając na uwadze, że występował on jako lider konsorcjum, w zakresie wszystkich wykonywanych w jej ramach robót i w takiej też roli występował w relacji z powodem, na rzecz którego uregulował część wystawionych przez niego faktur, a co do pozostałych deklarował ich spłatę, w całości lub w części.

Przystępując do omówienia zarzutów pozwanego, odnośnie błędnej oceny Sądu Okręgowego, że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego roszczenia powoda, należało uznać za udowodnione w pełnej wysokości, zdaniem Sądu Apelacyjnego, zasługiwały one jedynie w nieznacznej części na uwzględnienie.

Jak wynika bowiem z powyższych ustaleń, będących podstawą rozpoznania apelacji, w dniu 2.09.2011 r. powód wystawiając fakturę nr (...), zawyżył wskazane w niej ilości godzin świadczonych koparką (...) oraz samochodem I., wliczając do nich łącznie 6 godzin postoju tego sprzętu, wykazanych w raportach stanowiących podstawę jej wystawienia. Mając na uwadze, że stawka godzinowa

za pracę tego sprzętu wynosiła 104,55 zł brutto (85 zł netto), należało uznać, że w zakresie objętym tą fakturą, powodowi należne było wynagrodzenia niższe od tego, które zostało uznane za zasadne przez Sąd Okręgowy, o kwotę 627,30 zł. Zwrócić przy tym należy uwagę, że powód w złożonych zeznaniach przyznał okoliczność wliczenia w ramach tej faktury zbyt dużej ilości godzin, wskazując zarazem, że w fakturze nr (...) ujął mniejszą ilość godzin usług zrealizowanych na rzecz pozwanego samochodem M.. W ocenie Sądu Apelacyjnego brak było jednakże podstaw do zbilansowania godzin świadczonych przez powoda usług w/w zakresie, mając na uwadze, że przedmiotem sporu między stronami, było wyłącznie należne powodowi wynagrodzenie, z tytułu świadczonych przez niego na rzecz pozwanego usług, w zakresie objętym fakturami złożonymi wraz z pozwem. Powód nie domagał się zapłaty za świadczone na rzecz pozwanego usługi, poza zakresem wynikającym z zapisów tych faktur, a zatem nie ma podstaw do uwzględnienia ich przy ocenie zasadności roszczeń objętych żądaniem pozwu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 496 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok orzekając jak w pkt 1.

W pozostałym zakresie apelacja pozwanego, w oparciu o art. 385 k.p.c., podlegała oddaleniu.

Jak wskazano już wyżej, za bezzasadny należało uznać zarzut pozwanego odnośnie mocy dowodowej dokumentów WZ, jako podważających wysokość dochodzonych przez powoda roszczeń z tytułu świadczonych na jego rzecz usług transportowych w spornym okresie.

Wbrew jego twierdzeniom bez znaczenia dla wyniku niniejszego procesu było również to, że powód na uzasadnienie swoich roszczeń nie przedłożył tachografów.

W pierwszym rzędzie należy zwrócić uwagę, że analiza ich zapisów mogłaby dowieść jedynie dat i czasu przejazdu pojazdów służących do realizacji umowy łączącej strony, a zatem same przez się nie mogłyby one stanowić dowodu, że przejazdy te faktycznie były realizowane na rzecz pozwanego. Ponadto pozwany zdaje się nie dostrzegać, że oprócz usług transportowych powód świadczył na jego rzecz usługi sprzętem, który nie był wyposażony w tachometry, dlatego też chybnym jest ten zarzut w odniesieniu do roszczeń dochodzonych z tego tytułu.

Ponadto, co najistotniejsze, z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika bynajmniej, aby strony uzgodniły, że dla wykazania zasadności wystawienia faktur za usługi transportowe, powód winien przedstawiać taki dowód. Nie potwierdzają tego również zeznania świadków, wskazanych przez pozwanego na uzasadnienie tego zarzutu. W oparciu o nie można jedynie wnioskować, że co prawda zażądał on od powoda udowodnienia zasadności formułowanych przez niego roszczeń, w tej formie, jednakże było to już po tym, gdy zrealizował on usługi i wystawił faktury, z tego tytułu (które zostały złożone wraz z pozwem). Jedynym dokumentem potwierdzającym żądanie przez pozwanego tachografów od powoda, jest pismo wysłane do niego, po ponad dwóch miesiącach liczonych od dnia wystawienia ostatniej z tych faktur, tj. pismo z dnia 7.02.2012 r. (k: 130).

Sąd Apelacyjny, za w pełni trafną uznał ocenę Sądu Okręgowego, że za wiarygodne należało uznać twierdzenia powoda, iż zgodnie z wolą obu stron, wystawiane przez niego faktury, z tytułu świadczonych usług w danym okresie, wymagało udokumentowania ich raportem sprzętu wykorzystanego przy ich realizacji. O ile jego zeznania w tym zakresie pozostają w logicznym związku

z okolicznościami, odnoszącymi się do zdarzeń mających miejsce w trakcie realizacji łączącej strony umowy, to odmienne twierdzenia pozwanego formułowane w tej kwestii nie zasługują na danie im wiary. Nie sposób bowiem wyjaśnić, dlaczego bez zastrzeżeń przyjmował faktury wystawione przez powoda, których załącznikiem były te raporty i nie podjął jakichkolwiek czynności wyjaśniających, odnośnie tego, kto dokonał ich weryfikacji oraz w oparciu o jakie podstawy, a zastrzeżenia w tym zakresie zgłosił już po tym jak część faktur zrealizował, a świadczone na jego rzecz usługi zostały już wykonane. Zwrócić należy uwagę, że z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie sposób wnioskować, w oparciu o jakie dane pozwany domagał się zweryfikowania faktur wystawionych na jego rzecz przez powoda w ramach pisma z dnia 16.01.2012 r. w odniesieniu do stawek za godzinę pracy danego sprzętu, ale co istotne jedyne zastrzeżenie odnośnie ilości zafakturowanych w nich godzin zgłosił, do faktury nr (...) (wskazał o 3 godziny mniej, a z poczynionych ustaleń jak wskazano wyżej wynika, że faktura ta zawyżona była w zakresie 6 godz.). W pozostałym zakresie akceptował on ilość godzin wykazanych w tych fakturach.

Należy w tym miejscu wskazać, że w przypadku faktury nr (...) wystawionej w dniu 1.08.2011 r. na kwotę 17.349,15 zł, powód nie przedstawił raportu pracy sprzętu, tak jak miało to miejsce w pozostałych przypadkach, co jednakże nie dowodzi braku zasadności roszczenia również w tym zakresie. Należy mieć na uwadze, że również w tej fakturze zostało szczegółowo opisane jakim sprzętem

i jak długo, powód świadczył usługi w okresie objętym fakturowaniem. Została ona przyjęta przez P. K., który następnie przekazał ją pozwanemu. Dopiero w piśmie z dnia 25.11. 2011 r., czyli po ponad 3 miesiącach od dnia jej wystawienia, pozwany wskazał, że będzie ona wymagała analizy (k: 129). W załączniku do pisma z dnia 16.01.2012 r., domagając się min. jej korekty wskazał, że podana w niej ilość 108,5 godz. winna być rozliczona w odniesieniu do 58 godz. wg stawki 130 zł netto za godzinę (jak w tej fakturze), a w odniesieniu do 50,5 godz. wg stawki 55 zł netto na godzinę (k: 131,138). Nie kwestionował on zatem ilości objętych nią godzin, lecz stawki wg, których zostały one rozliczone. Zwrócić również należy uwagę,

że w kolejnym piśmie z dnia 7.02.2012 r. wskazał, że zaksięgował min. tą fakturę w pełnej wysokości.(k: 130).

W tych okolicznościach, w ocenie Sądu Apelacyjnego, poza wyżej wskazanym zakresem, za trafne należało uznać stanowisko Sądu Okręgowego, co do wykazania przez powoda zarówno ilości godzin świadczonych przez niego usług na rzecz pozwanego, jak i stawek za pracę sprzętu użytego do ich realizacji.

Mając powyższe na uwadze, za chybiony należało uznać zarzut naruszenia art. 750 k.c. w zw. z art. 735 § 1 k.c., które to przepisy stanowiły podstawę prawną dochodzonego roszczenia.

Za bezprzedmiotowe z kolei należało uznać ustosunkowywanie się do zarzutu naruszenia art. 99 § 2 k.c., gdyż dokonana w tym zakresie ocena, nie miałaby wpływu na treść rozstrzygnięcia.

W związku z tym, że apelacja została uwzględniona jedynie w niewielkim zakresie, brak było podstaw, w świetle brzmienia art. 100 zd. 2 k.c., do zmiany rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego odnośnie kosztów procesu.

Z tych samych powodów, Sąd Apelacyjny zgodnie z żądaniem powoda, zasądził od pozwanego na jego rzecz, zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania apelacyjnego, w oparciu o art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw.

z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 ust. 7 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...).

MR-K